

Šv. Pranciškus išsižada savo žemiškojo tėvo, atiduodamas ir rūbus

Apie ką?

Šį mėnesį pamąstykite apie savo tikėjimą. Apie tą brangų lobį, gražiausią perlą, kuri, tikiu, kiekvienas esame atradę. Evangelijos žodžiai mus ragina parduoti viską, ką turime, kad galėtume nusipirkti tai, ko negalima laikyti rankose, kišenėje, nei juolab seife ar banko kortelėje. Tai, kas yra ne turėjimas, o gyvenimas,ėjimas į priekį - tik-ėjimas. Gyventi tikėjimu reiškia gyventi visai ne taip, kaip yra įprasta. Gyventi ne kaip pasaulio vaikai, bet kaip šviesos vaikai: duoti, kad gautum, atleisti, kad tau būtų atleista, mirti, kad gimtum. Būkime sustiprinti kitų pavyzdžio. Ypač mūsų brolio šventojo Pranciškaus šventumo. Jis tikriausią džiaugsmą išgyvendavo tada, kai, atrodo, mums būtų pikčiausia ir apmaudžiausia. Taip pat šventosios mūsų sesės Elzbietos, kuri būdama labai turtinga karalaitė, turėjo tik vieną meilę - Kristų ir ta meile dalinosi su visais, ypač su vargšais. Melskimės kartu su šventuoju Pranciškumi. Išmokime ir kasdien kartokime tą maldą, taikos maldą, *šalom* (taikos, ramybės, pilnatvės) maldą. Skirkime laiko Jėzui. Skirkime laiko Jam, kad atrastume laiko sau. Pažvelkime į Jį ir išgirskime: „Aš esu čia! Aš esu dabar!“

Dievo žodis

Mt 13, 44-46

⁴⁴ Dangaus karalystė panaši į dirvoje paslėptą lobį. Atradęs jį, žmogus niekam nesako; iš to džiaugsmo eina, parduoda visa, ką turi, ir perkasi tą dirvą.

⁴⁵ Dangaus karalystė dar panaši į pirklių, ieškančių gražių perlų. ⁴⁶ Atradęs vieną brangų perlą, jis eina, parduoda visa, ką turi, ir nusiperka jį.

Lk 12, 15-21

¹⁵ (...) „Žiūrėkite, saugokitės bet kokio godumo, nes jei kas ir turi apščiai, jo gyvybė nepriklauso nuo turto“. ¹⁶ Jis pasakė jiems palyginimą: „Vieno turtingo žmogaus laukai davė gausų derlių. ¹⁷ Jis pradėjo sau vienas svarstyti: 'Ką čia man dabar padarius? Neturiu kur sukrauti derliaus'. ¹⁸ Galop jis tarė: 'Štai ką padarysiu: nugriausiu savo klojimus, statysiuos didesnius ir į juos sugabensiu visus javus ir visas gėrybes. ¹⁹ Tada tarsiu savo sielai: mano siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų ilgiems metams. Išsikis, valgyk, gerk ir linksmai pokyliauk!' ²⁰ O Dievas jam tarė: 'Kvailai, dar šįnakt bus pareikalauta tavo gyvybės. Kam gi atiteks, ką susikrovei?' ²¹ Taip yra tam, kas krauna turtus, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą“.

Pranciškaus patirtis

Kaip šv. Pranciškus aiškino broliui Leonui, kad tobulas džiaugsmas įmanomas tik per kryžių

Vieną žiemos dieną šv. Pranciškus su broliu Leonu keliavo iš Perudžos pas Švč. Angelų Mariją, kamuojami žvarbaus šalčio. Šv. Pranciškus šūktelėjo broliui Leonui, kurisėjo šiek tiek priekyje, ir pasakė: „Broli Leonai, net jeigu Mažieji broliai visuose kraštuose taptų šventumo, vienybės pavyzdžiais ir gerais sielų vadovais, vis dėlto užsirašyk ir įsidėmėk, kad ne tai yra tobulas džiaugsmas“.

Kai jie šiek tiek paėję, šv. Pranciškus vėl šūktelėjo: „Broli Leonai, net jeigu Mažasis brolis grąžintų regėjimą akliems, išgydytų paralyžiuotuosius, išvartų velnius, grąžintų klausą kurtiesiems ir kalbą nebyliams, o stabo ištiktuosius pagydytų taip, kad jie vėl galėtų vaikščioti, dar daugiau, jei sugrąžintų gyvybę prieš keturias dienas mirusiam žmogui, - ne tai yra tobulas džiaugsmas“. Dar kiek paėjęs šv. Pranciškus vėl garsiai sušuko: „Broli Leonai, jeigu Mažasis brolis mokėtų visas kalbas, išmanytų visus mokslus ir Šventą Raštą, jeigu mokėtų pranašauti ir atskleisti ne tik ateitį, bet ir kitų sąžinės paslaptis ir mintis, užsirašyk ir įsidėmėk, - ne tai yra tobulas džiaugsmas“.

Kai jie nuėjo kelio galą, šv. Pranciškus dar garsiau sušuko: „Broli Leonai, mažoji Dievo avelė, net jeigu Mažasis brolis galėtų kalbėti angelo balsu, žinotų žvaigždžių kelius, vaistažolių galias, viską žinotų apie žemės lobius, jeigu jis pažintų paukščių, žuvų, gyvulių, netgi žmonių savybes, akmenų ir vandenų ypatybes, užsirašyk ir įsidėmėk, - ne tai yra tobulas džiaugsmas“.

Paėjęs dar toliau, šv. Pranciškus ir vėl smarkiai sušuko: „Broli Leonai, net jeigu Mažasis brolis taip gerai skelbtų Dievo žodį, kad atverstų visus netikinčiuosius į Kristaus tikėjimą, užsirašyk, - ne tai yra tobulas džiaugsmas“.

Šitaip jam dėstant savo mintis, jie nuėjo dvi mylias, ir brolis Leonas su didžia nuostaba paklausė jo: „Tėve, dėl Dievo prašau pasakyti, kur rasti tobulą džiaugsmą“. Ir šventasis jam atsakė: „Kai mes nueisim pas švč. Angelų Mariją permirkę lietuje ir sužvarbę nuo šalčio, purvini, kamuojami alkio ir pasibelsime į vartus, brolis vartininkas ateis ir piktai paklaus: „Kas jūs?“ O mes atsakysime: „Mes esame du tavo broliai“. Bet jis prieštaraus: „Jūs kalbate netiesą, greičiau judu esate du plėšikai ir valkiojatės aplinkui, apgaudinėdami žmones ir vogdami vargšų išmaldą. Eikite šalin!“ Neatvers mums vartų, bet paliks mus stovėti lauke sningant ir lyjant, sušalusius ir alkanus, kol sutems gūdi naktis, - ir jeigu tada mes iškęsime visus tuos įžeidimus, visą žiaurumą kantriai, nesusierzinę ir nesiskųsdami, ir jeigu nusižeminę, su meile dar pripažinsime, kad vartininkas iš tikrųjų mus pažįsta ir kad Dievas skatina jį kalbėti prieš mus, o broli Leonai, užsirašyk, kad tai yra tobulas džiaugsmas!

Ir jeigu mes atkakliai vis beisime toliau, ir jis išeis įpykęs ir gins mus lauk, plūsdamas ir mušdamas kaip įžūlius nenaudėlius, šaukdamas: „Dinkite iš čia, bjaurūs vagiškai, eikite į prieglaudą! Kas jūs manotės esą?! Negausite čia nei valgio, nei naktigulto!“ - o mes ištersime tai kantriai ir priimsime nuoskaudas su džiaugsmu ir meile savo širdyse, o broli Leonai, užsirašyk, kad tai yra tobulas džiaugsmas!

Ir jei vėliau, kentėdami neapsakomą alkį, geliantį šaltį, nakties vėlumą, mes

vis dar beisime ir kviesime, ir šauksime, garsiai melddami atidaryti mums ir dėl Dievo meilės leisti mums įeiti, jis įnirš dar smarkiau ir išdroš: „Jie yra įžūlus ir begėdžiai niekšai, duosiu aš jiems, ko nusipelnė!“ Ir išeis laukan su gumbuota lazda ir, griebęs mus už gobtuvų, svies žemėn, spardys gulinčius purviname sniege ir talžys lazda taip, kad visas kūnas liks vienos žaizdos, - jeigu mes net ir tada kantriai ir su džiaugsmu iškęsime visą šį blogį, įskaudinimus ir smūgius, prisimindami, kad mes turime priimti ir kantriai pakelti švenčiausiojo Kristaus kančias iš meilės Jam, o broli Leonai, užsirašyk, - tai ir yra tobulas džiaugsmas!

O dabar klausykis išvados, broli Leonai. Iš visų Šventosios Dvasios malonių ir dovanų, kurias Kristus teikia savo artimui, didžiausia yra įveikti save ir noriai išverti kančias, įskaudinimus, pažeminimus, vargus. Mat kitomis Dievo dovanomis mes negalime būti pašlovinti, nes jos yra ne mūsų, bet Dievo, kaip sako apaštalas: „Ir ką gi tu turi, ko nebūtum gavęs iš Dievo?“. Bet mes galime būti pašlovinti kančių ir skausmo kryžiumi, nes jis yra mūsų. Todėl apaštalas sako: „Aš niekuo nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi!“ Jam garbė ir šlovė per amžių amžius. Amen.

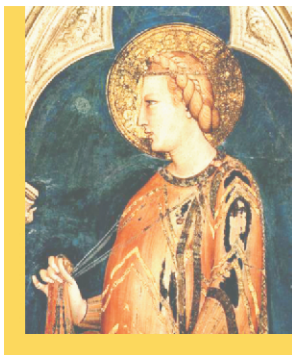
„Šventojo Pranciškaus žiedeliai“, 46-48 p.

Šventumo pavyzdys

Šventoji Elžbieta Vengrė

Šv. Elžbieta, Vengrijos karaliaus duktė, Tiuringijos kunigaikštienė, gimė 1207 metais. Jos tėvas - Vengrijos karalius Andriejus II, motina - Gertrūda, šv. Jadvygos sesuo. Dar vaikystėje buvo sužieduota su Liudviku IV, būsimuoju Tiuringijos krašto grafu. Tiuringijos kunigaikščio Liudviko IV motina auklėjo Elžbietą Vartenburgo pilyje, tikėdama, kad ji bus gera jos sūnaus žmona. Reikia manyti, kad dar vaikystėje palikti savo gimtinę mažajai Elžbietai buvo labai graudu. Nuo kūdikystės pasižymėjo ypatinga meile Dievui ir gailėstingumu vargšams, ligoniams ir apleistiesiems. Kartą, dar vaikystėje, Elžbieta, nešdama vargšams maisto, sutiko tėvą. Karalius paklausė: „Ką neši, mano dukrele?“ Elžbieta atsakė: „Nešu rožes“. Ji atskleidė prijuostę ir tėvas pamatė rožes. Tuo metu jos dar niekur nežydėjo. Tuomet jos tėvas suprato, iš šių stebėtinų ženklų, kad Dievas per ją nori daryti savo meilės darbus.

Pagal anų laikų paprotį, 4-5 metų Elžbieta buvo sužieduota su Tiuringijos kunigaikščio Henriko sūnumi Liudviku, kuriam buvo 11 metų. Jie susituokė 1221 metais. Elžbietai tada buvo 14 metų, Liudvikui - 22 metai. Vyras Liudvikas labai mylėjo savo žmoną ir buvo jai atlaidus. Kiekvieną kartą Elžbieta, duodama vargšui auką, prašydavo melstis už ją. Į bažnyčią eidavo apsirengusi paprastai nenorėdama išsiskirti iš kitų moterų. Buvo daug tokių, kurie piktindavosi, ir buvo besigėrinčių kunigaikštienės nuolankumu. Šv. Elžbieta, gyvendama kunigaikščių pilyje, neatsisakė meilės darbų artimui. Ji lankė ligonius, apleistuosius, maitino vargšus.

Dvaras tampa vargšų ir ligonių prieglauda. Tai labai nepatiko vyro motinai kunigaikštienei Zofijai ir kitiems šeimos nariams. Tik kunigaikštis Liudvikas, jos vyras, nedraudė žmonai globoti vargšus ir patarnauti ligoniams. Gyvendama prabangioje ir dvasiniam gyvenimui nepalankioje dvaro atmosferoje, šv. Elžbieta surasdavo laiko maldai, įvairiems apsimarinimams. Labai dažnai atsisakydavo puošnių drabužių, papuošalų. Kartą bažnyčioje, įsižiūrėjusi į nukryžiuotąjį Jėzų, nusiėmė nuo galvos auksinę karūną. Ypatingą meilę ji jautė raupsuotiesiems. Sykį parsivedusi į pilį raupsuotąjį, jį išmaudė, jo žaizdas patėpė aliejumi ir paguldė į savo lovą. Įvyko stebuklas: vietoje raupsuotojo buvo pats nukryžiuotasis Jėzus. Šis įvykis parodo, kad Dievas yra kiekviename žmoguje, darydami gera žmogui padarome gera ir pačiam Dievui.

Šv. Elžbieta gyveno kaip karalienė, tačiau sau ir savo šeimai daug laiko neskyrė. Pati didžiausia nelaimė šią moterį ištiko, kai ji sužinojo, kad jos vyras Liudvikas IV, išvykęs Šventosios Žemės vaduoti, mirė Sicilijoje.

Kryžiaus žygyje mirus vyrui, kunigaikštienė Zofija ir jos sūnus Henrikas išvyko šv. Elžbietą iš pilies su trimis mažais vaikais. Valdovo įsakymu buvo uždrausta kam nors ją priimti. Tačiau atsirado vienas geraširdis viešbučio savininkas, kuris šv. Elžbietą apgyvendino tvarte. Šv. Elžbieta dėkojo Dievui už tokį likimą ir toliau ugdė dorybes, atsilygindama Dievui už prabangų gyvenimą.

Sakoma, kad nelaimėje draugą pažinsi. Jos draugai paliko ją. Atsirado elgetų, kurie tyčiojosi iš jos nelaimės. Dievas ją bandė kaip auksą liejykloje. Dangiškas Tėvas tarsi norėjo būti jos vieninteliu globėju. Danguje nebuvo matyti jokios vilties žvaigždės.

Bet įvyko perversmas. Vietos vyskupas ir giminės sugrąžino kunigaikštienei prarastą dvarą. Kunigaikščiai siūlė jaunai našlei savo ranką, bet ji visko atsisakė, likusį gyvenimą paskirdama atgailai už save, vyrą ir kitus. Savo vaikų Elžbieta nelepino, sakydama, kad kiekvienas turi pasirūpinti savo ateitimi. Nuodėmklausys domininkonas, jai kopiant į šventumo kalną, visai jos negailėjo, tai būdavo proga pasireikšti herojiškai meilei ir aukai. Savo paskutinius gyvenimo metus praleido Magdenburgo pranciškonų vienuolyne. Buvo pirmoji tretininkė šiapus Alpių.

1231 m. lapkričio 17 d., išsekusią nuo sunkių vargų ir kentėjimų, Dievas šv. Elžbietą išvadavo iš žemiško skurdo ir jos kančias pakeitė amžina dangaus laime. Praėjus ketveriems metams, ji buvo paskelbta šventąja. Taip buvo įvertintas jos šventas kuklumas, labdara ir išvermė. Šv. Elžbieta ypač mylima Vengrijoje ir Vokietijoje, kur ji laikoma pranciškonų Trečiojo ordino pirmtake.

Šv. Elzbieta dvasingumas. Šv. Elzbieta dvasinis gyvenimas buvo paremtas šv. Pranciškaus Asyžiečio dvasingumu. Būtent Elzbieta idealas ir buvo šv. Pranciškaus dvasinis gyvenimas. Keli šv. Pranciškaus išsiųsti į pasaulį broliai atkeliavo į Eisenachą, kur Elžbieta gyveno. Elžbieta siekė pažangos dvasiniame gyvenime. Jai patiko brolių pranciškonų nuolankumas ir neturtas. Ji įsteigė Eisenache pranciškonams vienuolyną ir, sutikus Liudvikui, pati įstojo į trečiąjį šv. Pranciškaus ordiną. Vokiečių žemėje Elžbieta buvo pirmoji tretininkė. Jos pasninkai, geri darbai, išmaldos įgavo didesnę vertę, nes viską atlikdavo paklusnumo dvasia.

Elžbieta troško sekti Kristumi ir į jį panašėti, eiti Mokytojo pėdomis. Iš meilės

Kristui pasirinko maldos, pasninko, išmaldos, gyvenimo evangeliniais patarimais, pažeminimų ir kančios kelią, anot jos pačios žodžių: „Mano vienintelė meilė yra Kristus“.

Šv. Elžbieta pasižymėjo didele meile Eucharistijai. Iš istorijos faktų žinoma, kad dar vaikystėje Elžbieta ypač garbindavo Švč. Sakramentą. Eucharistijoje semdavosi jėgų išverti išbandymus ir pažeminimus. Tabernakulis buvo stiprybės ir išminties šaltinis, nuolat atnaujindavęs jos meilę vargšams, apleistiesiems. Eucharistijos sakramento dėka ji nepalūžo užklupta sunkumų ir priešiškimų.

Šv. Elžbietos gyvenime ypač svarbią vietą užėmė Švč. M. Marija. Šventojo Rašto kasdienis skaitymas atskleidavo jai evangelinį Marijos paveikslą. Elžbieta buvo susivienijusi su Marija ir jos misija išganymo darbe. Visa tai liudija jos ištarti žodžiai mirties valandą: „Marija, ateik man padėti. Artinasi akimirka, kai Visagalis Dievas pakvies visus savo draugus į puotą... Jau artinasi. Tylos...“ Jos pasiuntinybė, siūlanti neturtą ir artimo meilės darbus, yra universali, įmanoma praktikuoti kiekvienam, nepriklausomai nuo epochos.

Elžbieta buvo vadinama gailėstingumo ir pamaldumo įsikūnijimu, kurį paliudijo įgyvendindama Jėzaus žodžius: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40).

www.elzbietietes.lt

Maldos kampelis

Taikos malda pagal šv. Pranciškų Asyžietį

Viešpatie, padaryk mane savosios ramybės pasiuntiniu
ir leisk man nešti meilę, kur siaučia neapykanta,
santaiką, kur vyrauja bernai,
vienybę, kur yra skilimas,
tikėjimą, kur kankina abejonės,
tiesą, kur viešpatauja klaida,
viltį, kur braunasi nusiminimas,
džiaugsmą, kur slegia liūdesys,
šviesą, kur užguliosios tamsybės.

Mokytojau, padaryk, kad aš trokščiau kitus paguosti,
o ne pats būti guodžiamas,
kitus suprasti, o ne pats būti suprustas,
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes kas duoda gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi.

Amen.

Adoracija

Bent valandą per savaitę atrask laiko pabūti su Jėzumi adoracijoje.

Kaip Jėzus yra Eucharistijoje?

Jėzus Kristus yra Eucharistijoje nepakartojamu ir nepalyginamu būdu. Jis iš tiesų yra tikrai, realiai ir substancialiai: su savo Kūnu ir Krauju, su savo Siela ir Dievyste. Todėl visas Kristus - Dievas ir žmogus - joje yra sakramentiniu būdu, t. y. duonos ir vyno eucharistiniais pavidalais.

Katalikų bažnyčios katekizmas, Santrauka, 282

Šventasis Arso klebonas bažnyčioje dažnai matydavo vieną savo parapijos valstietį. Nejudėdamas, nekrutindamas net lūpų gerasis žmogus valandų valandas praleisdavo suklupęs priešais tabernakulį. Sykį klebonas jo paklausė:

Ką veiki taip ilgai?

Nieko ypatingo. Jis žiuri į mane, o aš žiūriu į Jį. Prie tabernakulio gali prisiartinti toks, koks esi. Neslėpdamas savo baimių, nerimo, netikrumo, išsiblašymo, lūkesčių ir išdavysčių. Į visatai gausi stulbinantį atsakymą: „Aš esu čia!“.

„Esu paskendęs nežinioje, neturiu į ką atsiremti...“

„Aš esu čia!“

„Nežinau, kokį atsakymą duoti, kokį sprendimą priimti, kaip pasielgti sudėtingoje manęs laukiančioje situacijoje...“

„Aš esu čia!“

„Kelias tolimas, o aš toks mažas, pavargęs ir vienišas...“

„Aš esu čia!“

Bruno Ferrero „Svirplio giesmė“, 68-69 p.

Iš žodžių į gyvenimą

Paliudyk savo tikėjimą. Gali tai padaryti gatvėje, mokykloje, savo geriausiam draugui, kuris dar nepažįsta Jėzaus, mamai, broliui - kam išgirsi Viešpaties kvietimą. Svarbiausia, su didele meile tam žmogui, kuriam liudysi.

Tavo geros mintys